

Sygn. akt IV Ka 29/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek

Sędziowie SO Sławomir Gosławski (spr.)

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 roku

sprawy *M. L.*

oskarżonej z art.177§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez pokrzywdzonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 listopada 2013 roku sygn. akt II K 745/13

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 1 i 4 kpk, art. 635 kpk, art. 627 kpk **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że** na podstawie art. 67 § 3 kk zasądza od oskarżonej M. L. na rzecz pokrzywdzonego S. C. kwotę 1.000,00 (jednego tysiąca) złotych tytułem częściowego obowiązku naprawienia szkody płatną w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonej M. L. na rzecz Skarbu kwotę 20,00 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

IV Ka 29/14

UZASADNIENIE

M. L. została oskarżona o to, że:

w dniu 04 września 2013 roku o godz. 8.40 w P., na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), woj. (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki B. nr rej. (...) poruszając się ul. (...) w kierunku ul. (...) nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu rowerem S. C., który poruszał się od „Ronda (...)” w kierunku ul. (...), w następstwie czego nieumyślnie spowodowała u kierującego rowerem S. C. obrażenia ciała w postaci: złamania kości nosa z przemieszczeniem odłamów, stłuczenia głowy okolicy czołowo-skroniowej lewej ze zranieniem skóry, stłuczenia stawu barkowego lewego, stłuczenia bocznej powierzchni uda lewego,

słuczenia stawu kolanowego prawego z rozległym zasinieniem, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała trwające dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu Karnego **tj. o czyn z art. 177 §1 kk**

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 28 listopada 2013 roku w sprawie II K 745/13:

1. ustalił, że oskarżona M. L. dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 §1 kk na podstawie art. 66 § 1 k.k. , art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej na okres próby jednego roku.
2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 600 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Penitencjarnej
3. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 146,84 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz wymierzył jej 60 zł. tytułem opłaty.

Powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonej zaskarżył pokrzywdzony S. C..

Wyrokowi zarzucił rażąco łagodność zastosowanej reakcji karnej ograniczonej do zastosowania środka probacyjnego. Podniósł, iż nie zgadza się z warunkowym umorzeniem postępowania. Wnosił ponadto o ukaranie oskarżonej „karą zatrzymania prawa jazdy na lat 3” oraz zasądzenia na jego rzecz od sprawcy wypadku odszkodowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie - tylko w zakresie orzeczenia postulowanego w odwołaniu obowiązku naprawienia szkody.

Analizując całokształt ujawnionych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i należycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych. Dlatego też dzieląc w całości ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności wyprowadzone w motywach zaskarżonego wyroku. Ustalony przez sąd I instancji stan faktyczny ma bowiem oparcie w ujawnionym materiale dowodowym i jest pochodną jego trafnej i jednoznacznej oceny. Sąd ten właściwie wykazał sprawstwo oskarżonej, które w skardze apelacyjnej w zasadzie nie jest kwestionowane. Spekulacje skarżącego o umyślności tego czynu są pozbawione jakiegokolwiek podstaw dowodowych, zostały oderwane od istoty tego przestępstwa - wypadku drogowego, który zawsze ma charakter nieumyślny. W tym kontekście skarżący przypisuje oskarżonej swoiste niedbalstwo przy prowadzeniu pojazdu, które nie wchodzi w sferę umyślności. Okoliczności te nie muszą więc być przedmiotem szczegółowych rozważań sądu odwoławczego. Do przypisanego oskarżonej czynu sąd merytoryczny zastosował prawidłową kwalifikację prawną.

Sąd odwoławczy podzielił również zasadność zastosowania wobec M. L. środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania.

Oskarżona przyznała się do zarzucanego jej czynu i okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości. M. L. nie była uprzednio karana. Okoliczność ta ma większe znaczenie wobec osoby dojrzałej i świadczy, iż w/w przez kilkanaście lat dorosłego życia przestrzegała porządku prawnego. Oskarżona ma rodzinę, dwoje dzieci, stałe miejsce zamieszkania. Posiada wykształcenie średnie. Z tych danych osobopoznawczych wynika jednoznacznie, iż prowadzi ona ustabilizowane życie skupione na rodzinie, co wskazuje, że czyn ten jest incydentem w jej dotychczasowym zachowaniu.

Na przyjęcie społecznej szkodliwości tego czynu i stopnia zawinienia - nieznacznego stopnia wskazują jego okoliczności: nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (rodzaj naruszenia reguł ostrożności wynikający z niewystarczającego uwzględnienia przez kierowcę możliwości oślepienia go promieniami słonecznymi

- nie neguje takiej oceny). W/w pomogła po wypadku pokrzywdzonemu, wezwwała pogotowie ratunkowe oraz przeprosiła go. Mimo, że dolegliwości doznane przez ofiarę wypadku były z pewnością dokuczliwe, bolesne i powodowały istotne cierpienia, to jednak nie wywołały w jego zdrowiu poważnych zakłóceń.

Reasumując: warunkowe umorzenie postępowania może być stosowane do drobnych przestępstw. Do takich należy typ czynu zabronionego z art. 177 § 1 kk. Dodatkowo powyższe okoliczności, jak i wymienione w zaskarżonym wyroku wskazują, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Szczegółowe przesłanki dotyczące sprawcy uzasadniają w pełni postawioną wobec niego dodatnią prognozę kryminologiczną. Postawy oskarżonej są z punktu widzenia przyjętego przez porządek prawny systemu aksjologicznego - pozytywne i nie ma potrzeby ich korygowania poprzez wymierzenie jej kary. Subiektywne odczucie pokrzywdzenia przez S. C. tym czynem znajduje swoje uzasadnienie, jednakże niewspółmierne dążenie do odwetu, musi podlegać obiektywizacji i nie może przesądzać o doborze reakcji karnej. Dlatego sąd odwoławczy nie podzielił wywodów apelacji, podważających zasadność zastosowania tego środka probacyjnego i uznał, że zaistniały wszystkie przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania. Należy zaznaczyć, iż okres próby będzie służył weryfikacji postawionej wobec sprawcy prognozy kryminologicznej. Natomiast orzeczone świadczenie pieniężne zrealizuje wobec niej cele wychowawcze i zapobiegawcze. Tym samym celom służy nałożenie przez sąd okręgowy na oskarżoną częściowego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1000 złotych płatnej na rzecz uprawnionego w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku; nałożenie na sprawcę tego obowiązku przede wszystkim służyć będzie poprawczo-wychowawczym celom orzeczanego środka oraz spełniać jego aspekt kompensacyjny. Obowiązek naprawienia szkody w całości lub części ma charakter obligatoryjny. Nie ma wątpliwości, że przez pojęcie to należy rozumieć szkodę materialną, i to zarówno w postaci straty, jak i utraconych korzyści. Sąd odwoławczy podzielił stanowisko A. Zolla (Kodeks karny, s. 839; T. Koziół, Warunkowe umorzenie, s. 188), że chodzi tutaj również o szkody na innych dobrach niż majątkowe. Skarżący nie wykazał, ażeby poniósł szkodę materialną poza uszkodzeniami roweru, za które ubezpieczyciel wypłacił mu odszkodowanie. Natomiast doznane przez niego cierpienia fizyczne z powodu doznanego uszczerbku na zdrowiu wymagały chociażby zasądzenia mu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sposób i warunki nałożenia tego obowiązku są spójne z probacyjnymi celami warunkowego umorzenia postępowania. Orzeczone z tego tytułu kwota sprzyja realizacji zadań w zakresie prewencji indywidualnej, ma znaczenie kompensacyjne dla pokrzywdzonego, a jednocześnie jest możliwa do wykonania przez oskarżoną na określonych w wyroku warunkach. Sprawcy wypadku komunikacyjnego, którego odpowiedzialność odszkodowawcza objęta została umową obowiązkowego ubezpieczenia OC, nie przysługuje wobec ubezpieczyciela roszczenie o zwolnienie go przez tego ubezpieczyciela z obowiązku naprawienia szkody wobec poszkodowanego. Jeżeli orzeczone środki nie pokrywają całej szkody, pokrzywdzony może dochodzić dodatkowych roszczeń w postępowaniu cywilnym (art. 415 § 6 kpk).

Okoliczności popełnienia przez oskarżoną przedmiotowego czynu, postać winy i waga naruszonych przez nią zasad ostrożności w kontekście uprzedniej 15 – letniej bezwypadkowej jazdy samochodem , nie daje natomiast wystarczających podstaw do przyjęcia, że prowadzenie przez nią pojazdu zagraża bezpieczeństwu w komunikacji i dlatego sąd II instancji uznał, iż dla osiągnięcia celów zastosowanego środka probacyjnego nie jest konieczne orzeczenie w stosunku do M. L. środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Z tych wszystkich względów sąd okręgowy orzekł, jak w sentencji; na podstawie przepisów powołanych w wyroku obciążył oskarżoną wydatkami za postępowanie odwoławcze.